

Sy-li spěwał,  
Pilnje džěłaj,  
Strowja će  
Swójbny statok  
A twój swjatosok  
Zradny je.

Za staw sprócný  
Napoj mócný  
Lubosé ma;  
Bóh pak swěrný  
Přez spar měrný  
Čerstvosé da.



Njeh ty spěwaš,  
Swěrnje džěłáš  
Wšědne dny;  
Džěń pak swjaty,  
Duši daty,  
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,  
Njeh čí khmana  
Žiwnosé je;  
Žiwa woda,  
Kiž Bóh poda,  
Wokřew čel

F.

## Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy ěobotu w Ěsmolerjez knihicziščerńi w Budyšćinje a je tam sa šćtwórtletnu pschedplatu 40 np. dostać.

### Njedžela Misericordias Domini.

#### 1. Pětr. 2, 20—25.

Sańdzemu pónđzeli su so jako wjele małych džěczi do šćulow psćijale. Kajke próžypolne, wulke, wazne džěło je so s tym s nowa sapočžalo! Kač wjele próstwow a sdychnjeńčkow sczele so se staršćišeje wutroby k njebjesam, so by tola jich džěcžo tak daloko so wudokonyalo, so by jeno prawje spósnalo, šćto so jeho měru hodži, a šćto ma wono nawuknyć, so by so we šćwojich psćichodnych lětach s čžescžu sežiwicž mohło. Ale tež potom hišće narosče nam nasćich lubych džěczi dla wjele starosče a strachoty, psćetoz młodžina něsćišeho čžaka sadžerzi so hušto dosče tak, jako by žaneho šćulšćeho roswucženja a žaneje konfirmazije njeměla; žana kašćń njeje jej wjazž šćwjata, ani šćwórtka niz, ani šćhešta niz. Duž mamy my staršći ju nošćyć a wodžicž s modlersćimaj rukomaj. Ale to wjedže a čžehnje tež naš šćamych k temu Knjesej. Wójweda so nam wo jenym pastyrju, kotremuž ras móžno njeběšće, šćwoje wozžy do hórđow sporadž. Napošćledku wón jene s tych najmjeńšćich jehnjatkow šćhrabny a nješće jo nuts. A hlej, wšćitke druhe sa nim běžachu, a po króćkim běču wšćitke nutšćach. Kač čžasto šćlyšćimy, so čžłowjeť hačle potom sapočžnje prawje wěrjazž być a šćwojeho Knjesa pytadž, hdyž starosče wo džěczi jemu wutrobu čžěžku čžinja. Knjes Ěsuf džěšće: „Ěeli so so njewobrocžicže a njebudžecže jako džěczi, dha wy njebudžecže do njebjesćeho krałěstwa psćińeč.“ Ěswjaty Pětr praji

nam džěńš: „Wy běšće jako sabłudžene wozžy; něť pať scže wobrocženi k pastyrjej a biskopej wasćich dušćow.“ Kač wjele bludow! Kač hušto so wot teho wusćeho pucža podawamy! Ěsy ty so hižom dohladať, so by so bludžik jako wozža? Ěsy hižom sačžul, so by kač wopuščćený: twoja noha sašćmjatana do čžernjow hrěča? Ěsy ty so woladž nawuknyť sa tym dobrým pastyrjom, wo kotrymž džěńšćiše njedžela přěduje? Właczi tež nam to šćłowo nasćeho teksta: „Wy scže wobrocženi k pastyrjej a biskopej wasćich dušćow?“ Dosče njeje, šćhesćizian być, my mamy tež jako wobrocženi sa šćwojim Knjesom křodžicž. Ěehodla:

Šćtó je prawa wozža Ěesufa?

Ěón, kiž w čžěćpjenju, w žiwjenju a we wumrjecžu sa nim šćlědzi.

1. Žaneho šćhesćiziana žiwjenje bjes čžěćpjenjom njeje. „Kohož tón Knjes lubo ma, teho wón poťhosa.“ Wóhlej na Ěosefa, Ěijoba, Davita, Ěesufa šćameho a jeho japošććolow! Ale wulki rosdžěl je mjes čžěćpjenjemi šćwěta a čžěćpjenjemi wobrocženych šćhesćizianow. Ěšćwět čžěćpi šćłóscžow dla. To čžini čžěćpjenja tak hórke a sajedojča wutrobu. Ěžehodla wobaraju so jich tak wjele? Ěžehodla tak wjele njespokojnosče, roshńewanja a sadwělowanja na šćwěcže čžěćpjenjom dla? „A mój wšćať šćmój po prawym w tymšćamym; psćetoz namaj so prawje dostanje, šććtož šćmój se šćwojimi šćććkami sašćlužilať“, tak rjekny tam šćłóšćnik na šććizju. Kač wjele druhich maju so runje tak wusćadž! Ěprawni šćhesćizienjo pať „šćnješu šćwědomnja dla psćecžiwu Bohu šććimodu.“ To su šćyšćnosče, wo kotrychž šćwět ničžo

njemě. Šhto wšchitko ſu czi japoschtoljo, prěni kſheſczijenjo a wulka ſyla wěrjazych wěry dla pſchětracž dyrbjeli! „A temu ſcže wy pomolani“, piſche Pětr, „dofelž je tež Khrystuſ ſa naſ czerpił.“ A nětko wobhladaj ſebi ſwoju žalofcz! Njeje wona derje ſawinowana? Abo maſch ſo ty ſa jeneho, kiž njewinojczje czerpi? Czerpiſch ty ſwědomnja dla? Nė, ponižuj ſo: Ty žnějeſch, ſchtož ſy wuſnywał. Š tajkim pōſnacžom a wuſnacžom budžeſch ty rady prěnju krocžalku ſa ſwojim Knjeſom a paſtyrjom cžinicž. „Moje wowzy ſlyſcha mój hlōſ, a ja je ſnaju, a wone du ſa mnu.“ „Cžehmny tež ſobu, ſo bychmy ſ niu wumrjeli“, tač čžemy ſ Thomaſchom rjeknyčž.

2. Khrystuſ je nam wopiſmo woftajil, ſo bychmy ſlědžili ſa jeho ſtopami. Wopiſmo tež ſa naſche žiwjenje. „Kiž žaneho hrěcha njeje cžinił, tež ſo njeje žane jebanje w jeho rcže namaſało.“ „Moja jědž je ta, ſo bych cžinił wolu teho, kiž mje pōſlał je, a ſo bych doſonjał jeho ſkutk“ (Jan. 4, 34.). W tym mamy ſo tež my prōžowacž a wudoſonjecž. Jeho žiwjenje bė bjeſ „ſwarjenja a hroženja a hñewa.“ Wōn hidžeſche jeno jene, a to bė hrěch; ale wōn njehidžeſche hrěſchnikow. Wſmi ſebi pſchiklad na tym. Jeho žiwjenje bė polne dowěrjenja k Bohu. „Wōn to wſcho poruczi temu, kiž prawje ſudzi.“ Dowěr ſo tež jeno Bohu, potom budžeſch wěſcže ſbožownje živy bycz mōž a budžeſch tež hižom tudy ſbožny. Ale bječ ſo na kědžbu pſched tym ſamoprawym dowěrjenjom na Boha. To namaſamy jara cžasto tež pola tyč, kiž maju ſo hewał ſa dobrych kſheſczijanow a wjele do ſo dđerža. Woni tač mało na ſwoju ſamſnu winu ſpominaju. Tehodla „wot-poczjuje potom hrěch pſched durjemi.“ Pſchirunaj ſo ſtajnje ſ tym Šbožnikom. Potom budžetej czi huſto woczi wocžinjenej, a ty budžeſch ſo pſchuwucžicž, hinač wobhladowacž a roſſbudžicž ſebje ſameho, ſwojich ſobucžlowjekow a ſwoje wobſtejnoſcže. Dobra wowzka hlada, kědžbuje a ſlědži pſchezo ſa ſwojim paſtyrjom.

3. „Khrystuſ je ſa naſ czerpil a naſche hrěchi na ſwojim cžele ſam woprował na drjewje.“

Ja, ja a moje hrěchi,  
Š kotrymiž mějach ſmėchi,  
Te ſame wina ſu,  
Šo na tebje hrěch panje,  
Šo ſo czi kſchidwa ſtanje,  
Šo czerpiſch ſ wulkej ſrudnoſcžu.

Tehodla dyrbimy tež my hrěcham wotemrjecž, ſo bychmy ſbožnje wumrjecž mohli. „Jeli ſo pſchěncžne ſorno do ſemje njepadnje a njewmrje, dha woftanje wono ſame; hdyž pač ſemrje, pſchinjeſe wjele plodow.“ Tač praji tōn Knjeſ pola Jana 12, 24. Šhto wōn ſ tym mēni, njeje trjeba, dale wukladowacž. Zyle ſahojeni pač budžemy jeno „pſcheſ jeho rany.“ Šhto pyta w nich troſcht? Jeno tōn, kiž je ſam ſo a ſwoju winu dokladnje ſpōſnał. Šhtōž pač hiſcže ſebi myſli, ſo je ſo jemu kſchidwa ſtała, a ſo wōn ničō njepraweho cžinił njeje, tōn ženje k prawej wěrje tyč, „kotiž ſu wobrocženi k paſtyrjej a biſkopej ſwojich duſchow“, njepſchindže. Tōn je živy bjeſ Khrystuſa a nima tež we wumrjecžu žaneho džela na nim. Ow, tač wjele jich tač pſcheſ žiwjenje a ſe žiwjenja dže!

Njech je nam Khrystuſ Jeſuſ naſche wopiſmo. Potom wſchač budže tež wo naſ prajene: „Wy bėſcže jako ſabludžene wowzki; nětk pač ſcže wobrocženi k paſtyrjej a biſkopej waſchich duſchow. Pſchetož wobrocženje je ſnowanarod.“ Kunje jako Khrystuſ je ſbudženy wot mormych pſcheſ tu

kraſnoſcž teho Wōtza, tač tež dyrbimy my w nowym žiwjenju kłodžicž“ (Rom. 6, 4.). „Šawěrnje, ſawěrnje, ja praju czi: Jeli-ſo ſo ſchto ſ noweho njenarodži, njemōže wōn Bože kraleſtwo wobladacž.“

Ja, twoja wowza, budu  
Tu paſtwu khwalicž ludu,  
Haj, na nej čžu ja woftacž,  
Ja lėpschej' njem'žu doſtačž.  
Hdyž ſym ſtej' paſtwy wuſchol  
A k njebjelkeji doſchol:  
Dha hačle čžu cže khwalicž,  
Czi džakny wopor palicž. Šamjen.

K. w B.

## Jeſuſowa wowzka.

(Porjedženy pſcheložk)

Jako wowzka Jeſuſa  
Šzym ja polna wjeſela,  
Šo mój paſtyč ſo mnu kłodži,  
Wje na cžerſtwej paſtwje wodži  
A mje ſnaje, lubuje,  
Š mojim mjenom mjenuje.

Pod nim kłodžu tu a tam,  
Wulzy ſlōdku paſtwu mam,  
Kotruž ſa mnje wſchědnje kłowa  
A mje k naſhczenju wola;  
Šacžuwam pač lačnotu,  
Wjedže wōn mje k žorleſchku.

Šochžyla ja womečicžka  
Tehodla bycz ſradowna?  
Pſchetož po tym rjanym cžažu  
Budu na njebjelkim kwažu  
Šsedžecž w klinje paſtyrja  
Njemuprajnje ſbožowna!

F.

## Wěrna pokuta.

Džěcžo je ſo ſabludžilo wot wōtžneho domu. Mēniwſchi, ſo je na prawych dobrych pucžach, dže pſchezo dale a dale, ale to ſu wopacžne pucže. Šlōnzo ſaſhadža, nōž ſo bliži, cžemna nōž. Žana jaſna hweſda na njebju njeſwēczi, žaneje wēiteje cžerje wjazny njeje. Š bliſkich lėbow ſaſkincžuje rucže ſwēriny, ſo na rubjeiſtwo hotowazeje, a ſwězy, kotrež džěcžo widži, ſu ſludnicžki; ale wono ſa nimi dže do džiwjeje puſcziny, hač ſkōncžnje ſpōſnawa: Šow dyrbiſch kōnza wſacž! Jeho wołanje ničtō njeſlyſchi; jeho ſlyſy ničtō njewidži; ſtyſtnoſcž jeho wutrobny je wulka. Hlej, tu blyſcže ſo jemu hiſcže w dalinje ſwěza napschecžiwu. A tale ſwěza ſo pſchezo bōle a bōle bliži, a tōn, kiž tu ſwězu njeſe, je pſchecžel jeho wōtžneho domu. Wōn je wuſchol, ſo by ſabludžene džěcžo pytał, je jeho dla wjele prōžny nadewſał, je toſkamo dołho wołał, dołho pytał, a ſkōncžnje jo namaſa a praji: Wrocz ſo tola, dži k ſwojemu wōtžnemu domej! Dofelž ſabludžene džěcžo jeho derje ſnaje, jako nanoweho pſchecžela, dha ſo jemu dowěrja a ſ nim dže. A mjes tym ſo ſ nim dže, ſo nōž pſchezo bōle minjecž pocžina, ranje ſwita, a hlej, wono widži ſažo ſwōj wōtžny dom. Duž do njeho ſaſtupja, wěſo zyle trundlate a womaſane, ale nan na wſcho to njedžiwa, noſy jemu nowe, cžiſte woblecženjo, a džěſczowa wutroba je nětko polna wjeſela, a jeho pſchedewſacže

je, ženje sašo f wótzneho doma njewotkhadžecź, ale pschezo sawo-  
stawacź we wótznyh domje. —

Žadacze tuteho wobrasa wułożenje? Džeczo, kotrež je wótzny  
dom wopuschecziło, je hrěschnik, a nóz, do kotrež fastupi, je nóz  
hrěcha. Bludniczi, kotrež widzi, to je śwět, kiž jemu swoje sbože  
psched woczomaj barbi a słowo njedžerzi, ale do najhłubšeho  
hubjenstwa, do styska a tuchnosće sawjeduje, a kotrehož pucze so  
w nozy a hrósbje kóncza. Kucze swěriny, to je sakón se swojej  
krutosću, kotryž chze budzić, a swěza, so jemu najpriedy zyle  
klabje napschecziwo blyschcžaza, je to a tamne klabjenje stareho  
testamenta, kotrež wo miłosćiwym Bosh rěczi. Pscheczel wótzneho  
domu, to je Khrystuś, kiž džě tež wukhadža, so by shubjenych pytał  
a sbóžnych činił, a so wjeřeli, hdyž jich namaka. A nowe wo-  
blecženje, kotrež woni dostawaju, so woblecženja sboža, a nowe  
bucze a wostacze we wótznyh domje, to je nowe šjenocženstwo  
f Bohom, kotrež so w plodach prawdosće wošjewuje.

F.

### Próstwa wo njewinnoscź.

Bycha rjana,  
Njewinnoscź ty lubowana,  
Bysch mje w mojej mladosći,  
Dha mam khwalbu psched wšchěmi.

Barla jařna,  
Moja česć a kóna krařna,  
Luba, sbóžna njewinnoscź,  
Ma tebi mam česće bosć.

Wodź mje stajnje,  
Dha mam sboža njewuprajnje,  
Mój pucź budze wjeřeky,  
Šwjaty, měrny, dostojny.

Bycha miła,  
Njewinnoscź, ty róža čyła,  
Bysch mje moje žiwe dny,  
Dha wěnz nořchu njeswjadly!

Handrij Zejler.

### Nabožina w šchuli.

(Boťracžowanje.)

Licžba wuřwolomnych stawisnow so po licžbje hodžinow, na to  
nałożomnych, škožuje. Dofelž ma semester něhdže 20 šchulskich  
tydženjom, móže so pschi tydženšy dwěmaj hodžinomaj f kóždeho  
testamenta něhdže 40 stawisnow wuwřacź. Wjetřcha licžba stawisnow  
njeměla so sa tule klasu tež potom wuřwolicež, mohlo-li so tudy  
na tónle pschedmjet hišcže wjazy čařa nałožicź. Haj, škerje by  
radžicź bylo, licžbu pomjenšicź a tuřamu stawisnu huřcziřcho psche-  
debracź. Šchtóž měni, so by to džěcžom wostudle bylo, tón ani po-  
wab biblijskich stawisnow ani naturu džěczi njesnaje. Še šwuf  
powjedanja trječeny, dha biblijska stawisna džěcžom pschezo nowa  
wostawa; haj, wone na powjedanja f pschibwazym šajimanjom po-  
klučaju, powjeda-li wón stawisnu, kotraž je jim priedy hižom ras  
wjeřele činiła. Šak je tola macź, kiž ma dar powjedanja, wot  
džěczi čywilowana, powjedańcžka, hižom džěřacź, haj dwazeczi kórcž  
wupowjedane, pschezo f nowa powjedacź! A šak džěczi na jejnymaj  
hubomaj wiřaju, hdyž wona powjeda! Šo je, kaž njebudžicžu to  
hišcže ženje klychale! Wuczerjo, kotřiž hinařche šhonjenje činija,  
njeřmědža w džěcžoch pschicžinu teho pytać, ale dyrbja so řebje  
řamyh wobřoržicź. Mornota džěczi je wuczerjowa wina.

Ša powjedanje řame so řlědowaze pokiny wořebje wob-  
ředžbowacź:

a) Štawisna ma so po wopřichjecžu a formje sa  
džěřcžome šrořymjenje a džěřcžowu potrebu pschiprawicž-  
pschi čymž pař so wuczer šak wuřko hacž jeno něřak móžno, biblijs-  
řkemu wurajej pschisamkuje. Šola, hdyž ma wot njeho wotkhadžecź,  
dawa wón f hłošom a akzentom džěcžom řacžuwacź a rořšnawacź,  
hacž je to, řchtož wón rěczi, jeho řłowo abo Bóže řłowo. Šotom  
pař, je-li wěz derje šrořymjena, džerzi so wón pschi wopřietnym  
powjedanju bóle, dnyžli móžesče so to priedy řtacź, biblijskeho wuraja.

Wřchě wopřety, řwjatu štawisnu džěřcžowemu rořomej a džěřcžow-  
wej duřhi pschisprawniřcho powjedacź, dnyžli to biblija čyini, so po-  
řpřty wostale; hiřcže řadny to šamohř njeje. Š wopředřa wřchaf  
po něčim pschezo dale wot biblijskeho wuraja wotkhadžacžu, wopř-  
řcho pař so pomaku řařo f tutemu wurajej wórcžicžu. Šad tym  
móžemy so jeno wjeřelicž, tež dla nuřneje pschesjenořcže f wucžbu  
w hornjej řjadowni, pschetož tam džě ma so biblija řama wot  
džěczi čyitacź.

b) Šowjedanje řtawo so řwobodnje (to řěka: bjes řniři)  
a to na wřchěř řřhodžěńřach rořwucžowanja we wřchitřich psched-  
mjetach, w kotrychž ma wuczer powjedacź. Šchtož wuczer wot  
džěczi řada, dnyřbi wón najpriedy wot řebje řameho řadacź. Šak  
wobidnje to je, praji-li wuczer f džěcžom: Wř dnyřicže to wjedžicž,  
hacžrunje jo ja njewěm. Wón pař to se řwojim pschedčyitanjom  
praji. Ani notyř na řopjeńřu wón pschi řebi měč njekmě, dofelž  
džě wón to pola džěczi njecžerpi, hdyž wón wopřietuje. Wjele  
wjetřchi dnyžli tónle se řřm pschitřladom sa pilnosć wuřkutlowany  
njewuřitř je tón, kotryž ma pschedčyitanje sa dobru řiscyplinu  
we wucžbje a sa řywořcž řdžělowanja. Džěczi dnyřbja so  
řtajnje wobředžbowane wjedžecź, jeli maju w řřebnym porjedže wo-  
řtacź. Pschedčyitazy wuczer njemóže džěczi wobředžbowacź a myřnym  
řpacžinanjam pschedeńcž, kotrež so runje pola njeho namakaju,  
dofelž tajkale mornwa wucžba řaneho powaba sa džěczi nima.  
Dnyřbi řywojenje do wucžby pschicž, ma ta wěz we wuczerju řywa  
bucž, niř jeno w řniřy řtejecź. Řřřmiř je mornwy. Pschi psched-  
nořřchowanju ma řóbla hłóřa wjele druřeho, wořebje wóčřko řobu  
rěcžecź. Šo so ani wuprajicž njeda, řchto duřchepokne, na pořř-  
řarja řložene wóčřko na tuteho řamože. Wóčřko wuczerja dnyřbi  
we wóčřku džěczi, wóčřko džěczi we wóčřku wuczerja wotpoczowacź.  
Šót budže huřto podarmo sa řłowom pytać, řchtož wóčřko prajicž  
řamože. Šotajřim: řwobodnje bjes řniři we wřchěm, řchtož dnyřbja  
tež džěczi bjes řniři wjedžecź. Šajře řwobodne pschednořřchowanje  
je tež řřebne dla řřeczeje řadanki, kotryž sa tydžen řapomnimy.

(Pschichodnje dale.)

### Š wotkal móž.

Šedny f našchich řakřich řyřřwinyř pschedřtejczerjow powjeda:  
Psched někotrymi řetami řěch w našchim hłownym měřcže Drazdža-  
nach pola dwóřřkeho řekarja. Šutón řě, řaž je to w tajřich měřřach  
wařhnye, wot wřchelakř wjeřchow wuřnamjenjeny. Dofelž řěch  
wot řchulřkeho čařa f nim řpschecželeny, mi wón tele krařne  
řnamjenja česče pokaja, napořřledř jednory řchyř, něhdže dłón wulři,  
na kotrymž te řłowa řtejachu: „Wóćže, psches řesom Khrysta we  
řwjatym Duchu, tvojja wola so řtań, řaž w njeřřekach, řak tež  
na řemi.“ — Šnuty řekar powjedacze: „Šole je najdřóřřche wo-  
pomnjecze mořeho řywojenja; tónle řchyř nad řožom mořeho řrala  
řana wřřacze. Pořřlednje tydjenje do jeho řmjerče řym wobnyo  
a w nozy pola njeho řražowal. Ša wěm, f wotkal wón móž sa  
řwoju njeřřesku řčerpliwosć bjerjesče. Pschi najwjetřchich bolo-  
řcžach wón řpřoznu hłowu pschezo řařo a řařo f tutemu řchyřej  
wobrocžesče. W runej měřje jeho woczi na njón hładařchtej. Ša  
řchyř řřladujo je wuřnyř se řdnyřnjenjom: „Řnježe, ja wocžafuju  
na tvojje sbože.“ — Šak wřchitřy řbóžnje mru. A wot njeho  
mořy řywojenja wukhadžeja, tež řčerpliwosć w čerřpienjach.

M. w M.

## Dobraj pscheczelej.

(Skónczenje.)

Klecško njemóžesche Sawronowej mandželskej ani słowa wotmolwicz, tak hnuty bésche wón wot teje radošće, kotraž so s woczow kowarjez mišchtrki šwěćesche. Potom podachu so do drugeje stwy, hdžež bě blido hižom kryte, ja kotrež so s kowarškim a wučzomnikami wschitzy w hromadže šynychu. Sawron šwojeho pscheczela na přenje město šadzi, a jako bėchu blidome modlitwy wuspěwali, społojnje Bože dary wužiwachu, kiž bėchu jim na blido pschinješene. Šdyž pak bėchu so wschitzy nashycžili, kowarjez mišchtr šlėdowaze słowa praji: „Moji lubi domjazy, ja šebi myšlu, so chzeczje tež wy wjedžecz, cžeho dla dženska w mojim domje tajka wjekełoscž knježi.“

A potom powjedasche jim, kak staj něhdy dwaj rjemješnikaj towarškej — jedyn krawski a jedyn kowarški — w hromadže puczowaloj psches ščeroke šwět, a so staj so na pucz k Waršchawje nastajiloj, kak je pak kowarški škoril a w jenej korežmje ležo wostał, hdžež je wot šwojeho towaršča, to je: wot krawského Klecška, na najlěpje wothladany był, a so je tón, so by kowarškemu jašo k strowošcži pomhał, wschitko pschedał, ščtož je měł.

A wón šwoju rěč s tymi słowami skónczi: „A tón kowarški bě Jan Sawron a tón krawski šedži tež tudy mjes nami a mjenuje so Michal Klecško.“ A na tuteho pofasowajo wón stany, pschibliži so k njemu, wobja jeho wokolo šchije a koschesche jeho.

Domjazy buchu pschi tym wutrobnje hnuczi a tež Klecško njemóžesche dale žaneje jėdže woptacz, wošebje jako jedyn po druhim pschistupi a jeho tak abo hinał šhwalesche abo jemu s najmješča ruku kłóćesche.

Wón teho dla rjekny: „Wěš ty ščto, Jano, njech ja nětko powjedam, kak je so mi dale ščło.“ A wón powjedasche, kak je wóškom lėt daloko a ščeroke po šwěće wokolo šhodžil, ale so so jemu nihdže njeje tak prawje šchlachcžicž chzuko. So je tež do wóšta fastupil, s kotrehož šu jeho pak šlabeje strowošcže dla bórny šašo puschcžili. Ale to jemu tež ničžo njepomhasche, pschetož wón dyrbjesche so s nowa šwoju staru džėrawu draštu woblez a šašo po šwěće wokolo šhodžicž. Ale jeho rostorhana šuknja w ludžoch mačo dowěrjenja k njemu wubudžesche a wón teho dla rėdko pola teho abo tamneho krawského mišchtra džėlo dosta. A žadny jeho dołho w džėle njewobšhoma, dokelž wschał ludžo šhorowateho džėlaczerja škerje a lėpje s džėla puschcža. Duž jemu na pošledku ničžo wsche njewosta, hacž so dyrbjesche pošlėšche lėta s wjetšča po kraju dundacz a so s wuproschenym šhlėbom abo pjenježkom žiwicž. Wón pak šebi pschi tym stajnje myšlesche, so jemu Bóh po jeho wschėdnej nutrnej proštwje šašo strowošcž a potom tež džėlo spožcži. A strowošcž bě so jemu wo prawdže hižom psched někotrymi měšazami w pošnej měrje wrócžila, ale džėla njebě hišcže žaneho namakał a teho dla tež do kowaršnje stupil, so by tam šwojeje nušy dla wo šmilny dar prošyl.

Pschi tutyč słowach sawola Sawron: „A nětko je kónž twojeje nušy! Budž Bohu džak, so je cže ke mni pschijedł, šwotkelž hižom wjazy po prošchenu njepóndžesch. Šdyž ty njebudžišche w tajkej nušy był, njebudžišche ty ke mni do kowaršnje stupil a ja njebych tebje ženje wjazy widžal. Kak džiwne šu Bože pucže!“

Sawron bėsche gmejnski přjėdštejeť a mješesche nasajtra, jako njedželu, wschelake gmejnske naležnoscže s hospodarjemi wuradžowacz. Po skónczenych wuradžowanjach jim wón powjedasche, kak je s Klecšku puczował, ščto je tón na njeho wažil a kak je jeho nětko šašo namakał, a so je jemu to jara lubo a myšli šebi, so drje by wón tudy wostač moht.

Šaspomnjeni hospodarjo na to mēnjachu, so wschał by so Klecško wo wsy jako krawž šahdlicž moht, dokelž hišcže žaneho nimaja a je wobcžežne, hdžž dyrbja s kóždej lapku do drugeje wsy abo do města hieč, je-li so chzedža šebi něščto šeschicž dacž A woni porucžichu Sawronej, Michalej prajicž, so bychu jeho woni rad do gmejny wsali, pschetož na krawskim džėle jemu pola nich pobrachowacz njebudže.

Klecško na to wotmolwi, so chze tam lubjerad wostacz, Sawron pak šhėžu a něščto pola kupi a jemu to dari. Tón pak tajki dar bracz nochzysche, ale kowarjez mišchtr njeda so jemu dołho šapjeracz, prajizy: „Bratšje, ja s tym jenož maču džėlbu teho dołha šarunam, kotryž šym twojej dobrej pscheczelnivej wutrobje winojty. Šdyž mój dar wošmješch, moje šwėdomnje šmėruješch a mje halle pošnje šbožowneho ščinišch. Tak budžemoj blisko w hromadže bydlicž a Bóh naju tež dale njewopuschcži.“

Ščto chzysche Klecško čžinicž, hacž šwojemu pscheczelej po woli byčž?! Ludžo jeho dobročžiwosčž potom tež dale a bóle pošnawachu a bėchu tež s jeho džėlom jara społojom. A ja poš lėta rjekny Sawron jedyn džėn k šwojej šotšje: „Šuba Šaňža, ty šu mojej bratrowskej wutrobje stajnje luba była, tola nětko šu mi hišcže lubšča, hdžž šym pošnał, so mojeho lubeho pscheczela lubješch a chzesch jemu ruku a wutrobu dacž. Njech waju Bóh žohnuje.“

Ša krotki cžas mješesche Klecško s Šaňžu kwap a w njej štarosčžiwu žonu a dobru hospošu dosta. A Sawron tež dale pytasche, kak by so na tajke abo hinašche waschuje šwojemu pscheczelej džakowny wopofasacz moht, tak so tón cžasto doščž praji: „Ale Jano, njebudže dha žaneho kónža twojeje džakownosčže?“ Na to pak Sawron najbóle wotmolwi: „Drohi bratšje, njepraj ničžo a daj mi jenož tak čžinicž! Šlaj, to wscho je jenož daň s teho šapitala, kotryž šu mi w Šólskej pošcžil!“

## Wschelake s bliska a s daloka.

— 31. měrza šwjecžesche knjes duchowny Wendt w Čžornym Šhołmzu šwój 25 lėtny šastojški a wošadny jubilej, na kotrymž niž jenož wošada, ale tež žyke duchownštwu, wošada a tež wučerjo džėl bjerjechu. Mnoge šbožopšhecža je wschėch bokow dšndžechu. Woješke towarštwu, špėwanske towarštwu, šchulške džėcži, wošadna žyrtwinšta rada dopołdnja pschithadžachu, so bychu šwoje pschecža w špėwje a šlowje wuprajili. Pschipołdnišchi cžah pschijesje šwonkowntych hosčži: duchowni se šwojimi mandželskimi a wučerjo. Knjes šuperintendent Kuring pschepoda šwjedžėnški dar duchownych, krasnje wuhotowanu bibliju, na to knjes rektor Kleiner w mjenje wučerjow šlėborny dar pschepoda. Šnuty so k jubilar džakowasche ja tajke wopofasma lubošče. Šopołdnju w 5 bėsche w hosčženzu šwjedžėnška hosčžina, na kotrež so wjazy hacž 100 hosčži wobdžėli. Přėnju šlawu wunješke knjes tajny radžicžel Šegenšcheidt na jeho Majestosčž pruskeho krala. Knjes šuperintendenta šlawjesche we wutrobnych šlawach knjesa jubilara. Knjes krajny radžicžel šwójbjje knjesa jubilara wutrobnu šlawu wunješke. Knjes wučerš Nował rėčžesche na Čžorno-Šhołmčžansku wošadu, kotraž poš žohnowanym duchownym škutłowanjom knjesa jubilara rjenje kčžje. Šwjecžor hišcže kolojšėdne towarštwu knjesa jubilara se šwjedžėnškim cžahom se šmolnizami poščesčži. Ššwjedžėnškwėdcžesche wo lubošcži, kotraž dušchowpastyrja a wošadu wjasa. Bóh mišy Knjes šdžerž hišcže dołhe lėta knjesa jubilara jeho wošadže w žohnowanym dušchowpastyrškim škutłowanju!

— Njedželu Duasimodogeniti bu knjes šararš Šurf, dotal s šararjom we Łucžu, ša šararja w Delnim Wuješdže psches knjesa šuperintendenta Kuringa šapofasany. Pschi šapofasany bėšchtaj hišcže pschitonnaj knjes šararš Šrgharš s Łasa a knjes šararš Unger s Łejna. Woža mišosčž žohnuj noweho dušchowpastyrja w jeho noweš wošadže!